

SEDEMŇASTA NEDEĽA CEZ ROK B

Počas týchto nasledujúcich piatich nediel' nám svätá Cirkev bude dávať možnosť rozjímať šiestu kapitolu Jánovho evanjelia, ktorú nazývam eucharistickou kapitolou. Je to najdlhšia kapitola v Novom zákone. Udalosť, ktorá sa spomína v dnešnej časti evanjelia, sa odohrala pri severnom brehu Genezaretského jazera na mieste, ktoré sa dnes nazýva Tabgha, čiže po arabsky Prameň. V minulosti sa toto miesto nazývalo Heptapegon, čo po grécky znamená Sedem prameňov. Pán Ježiš na prvom mieste schválne vybral na svoje hlásanie evanjelia toto miesto, lebo tam bola voda, ktorá je vo Svätej zemi veľkou vzácnosťou. Podľa evanjelistu Jána sa tam okolo Ježiša zhromaždilo obrovské množstvo ľudí (*len mužov si tam posadalo okolo päťtisíc*), ktorí ho zo všetkých možných miest a dedín prišli počúvať. Koľko tam bolo žien a detí, to ani jeden zo štyroch evanjelistov, ktorí tento zázrak opisali, ženy a deti nespomínajú. Je jasné, že v tom čase ženy a deti nepovažovali za rovnocenné s mužmi. Druhá príčina, pre ktorú Pán Ježiš použil toto miesto, lebo aj to, že sa tu spájali obchodné a vojenské cesty. Najvýznamnejšia z nich bola Via Maris, ktorá spájala Egypt s Damaškom. Tam, kde sa obchodovalo, musela byť colnica na vyberanie daní. Tu na colnici vyberal dane istý Lévi, ktorého Pán Ježiš povolal, aby sa stal jeho učeníkom. Neskôr si dal meno Matúš, ktorý z vďačnosti napísal rovnomené evanjelium.

A teraz si všimnime, ako Pán Ježiš rozmnožil päť jačmenných chlebov a dve ryby pre päťtisíc mužov. Aj keď evanjelisti nespomínajú ženy a deti, to ale neznamená, že aj im nedal jesť z rozmnožených chlebov. A čo je pozoruhodné, že všetky ostatné zázraky, ktoré sa nachádzajú v evanjeliách, opisujú len traja evanjelisti, a to Matúš, Marek a Lukáš. Ale jedine tento zázrak opisujú všetci štyria evanjelisti. Z toho vyplýva, aký veľký dôraz dávali evanjelisti na tento zázrak.

Keď Ježiša niekoľko dní obliehalo obrovské množstvo ľudí, ktorí chceli byť čo najbližšie pri ňom a počúvať ho, je samozrejmé, že pritom zabudli aj na jedlo. Keďže to bolo púste miesto, kde si nikto nemohol zakúpiť chlieb, zástupy boli hladné. Apoštol Ondrej upozornil Ježiša na malého chlapca, ktorý mal päť jačmenných chlebov a dve malé ryby. Ale ako poznamenal: „*Čo je to pre toľkých?*“ Chlieb z jačmeňa bol v tých časoch chleбом chudobných, teda tých, ktorí pre chudobu si nedovolili mať chlieb zo pšenice. Boli to maličké bochničky. Čo urobil Ježiš? Prikázal apoštolom, aby pousádzali ľudí do trávy po päťdesiat a sto. Dobrorečil Otcovi nad chlebamí, lámal a rozdával apoštolom a apoštolí ľuďom. To isté urobil aj s rybami. Tu jasne naznačil silu tohto zázraku, čo bude nasledovať neskôr až do konca sveta, ako bude potrebovať ruky ďalších apoštolov, aby rozdávali rozmnožený chlieb. Jasne tu naznačil na budúcu svätú omšu, kedy sa aj dnes opakuje tento istý zázrak, keď sa rukami nástupcov apoštolov, biskupov a kňazov, rozmnožuje Chlieb – Eucharistia a nasycujú sa zástupy.

Ako vidíme, Tabgha je prvé eucharistické miesto, kde Pán Ježiš naznačil budúcu svätú omšu. V nasledujúcich nedeliach budeme rozjímať už o prísľube Eucharistie, ktorú Pán Ježiš predpovedal v Kafarnaume. No a vrchol toho, čo predpovedal, sa splnilo v Jeruzaleme vo Večeradle pri Poslednej večeri. Pútnikom vo Svätej zemi vysvetľujem, že Tabgha, Kafarnaum a Večeradlo sú eucharistický trojuholník.

Milí priatelia. Keď rozjímate o dnešnom zázraku, tak si uvedomme tú úžasnú myšlienku. Pán Ježiš rozmnožil chleby pre toľké zástupy, ktoré tvorili spoločenstvo tých, ktorí najprv počúvali Božie slovo, čo je prvá časť dnešnej svätej omše a potom ich nasýtil rozmnoženým chleбом, čo je druhá časť svätej omše. Z toho vidíme, aký veľký význam má pre nás svätá omša. Aj na nej tvoríme spoločenstvo, kde nám Pán Ježiš cez Cirkev ohlasuje svoje evanjelium a takto nás ústami kňaza či biskupa upevňuje v spoločenstve, no nadovšetko nám dáva silu v druhej časti bohoslužby obety, kde sa nám v podobe chleba dáva on sám. Pán Ježiš takto chce, aby sme si aj my zamilovali

Eucharistický chlieb, lebo to nás povzbudí k tej skutočnosti, že sväté prijímanie nás zjednocuje do živého spoločenstva. Hodnotu živého spoločenstva si oceníme vtedy, keď si uvedomíme, že samota je opak spoločenstva a že samota je nepríjemný pocit. Často si na samotu sťažujú starí ľudia, ktorí žijú osamote či už doma, alebo v domove dôchodcov. Jezuitský páter Koch vo svojej homílii uviedol, že v Berlíne spáchal samovraždu mladý muž, ktorý sa dal dynamitom roztrhať na tisíce kusov. Prečo? V jeho byte našli list, kde uviedol príčinu svojho skutku slovami: „*Strašná opustenosť v miliónovom meste ma dohnala k samovražde.*“

Spoznávame v tejto chvíli, akou tragédiou je opustenosť, ale zároveň uznávame nesmiernu hodnotu sviatosti, ktorá nás zjednocuje s Bohom a ľuďmi. Pri tomto zamyslení sa nám stáva sväté prijímanie prítlačlivejším. Ale zaiste chápeme aj to, že je potrebné, aby sme ho prijímali s veľkou úctou a láskou.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.